

I en serie reportage har GP de senaste dagarna beskrivit den ökande droghandeln i Nordstan. Vi har även fått möta några av de ensamkommande, ofta unga afghaner, som dragits ned i misär, droger och kriminalitet under sin tid i Sverige.

Till att börja med är det viktigt att påminna sig om att den här situationen inte uppstått av en slump. Den är följden av politiska beslut och en medveten ansvarslöshet hos ledande svenska politiker.

Antalet ensamkommande ungdomar från länder som Afghanistan (Iran), Somalia och Eritrea som sökte sig till Sverige ökade kraftigt i början av 2010-talet. Siffran växte exponentiellt. Nyheten spred sig helt enkelt att det var lätt att få uppehållstillstånd i Sverige om man kunde göra gällande att man var minderårig. Någon egentlig kontroll gjordes inte. Sommaren 2015 började siffrorna skena. Tiotusentals människor sökte sig till Sverige, bland dem många ensamkommande utan asylskäl.

Många av dessa har blivit kvar här. Det är i praktiken frivilligt att lämna Sverige för den som får avslag på ett asylbeslut, och även ett liv i elände och missbruk här kan ofta förefalla bättre än att återvända till fattiga hemländer, besvikna släktingar och en stämpel som misslyckad.

Ändå är det svårt att komma ifrån slutsatsen att det hade varit bättre för många av dessa ungdomar att försöka bygga sig ett liv hemma istället för att lockas till Sverige och dess lika fagra som falska löften om ett bättre liv. Att familjerna hade kunnat använda resepengarna till något mer produktivt, som utbildning, och att många ungdomar mått bättre av att få växa upp i ett annat sammanhang än Göteborgs undre värld och skammen av att inte lyckats svara upp mot förväntningarna hemifrån.

När man konfronteras med enskilda människoöden är den spontana reaktionen att vi förstås bör hjälpa dessa människor till ett rimligare liv. Fler bostäder. Bättre och större insatser från socialtjänst och kommun. Det är bara det att bostadsbristen redan ökar i Sverige – liksom kostnaderna för socialtjänsten.

SKL konstaterade i sin ekonomirapport strax före jul att: "De ekonomiska utmaningarna börjar successivt visa sig i många kommuner, inte minst inom individ- och familjeomsorgen, där bland annat effekterna av bostadsbristen och statens minskade ersättningar för ensamkommande har lett till att det senaste årets snabba kostnadsutveckling slår igenom i budgetunderskott".

Sanningen är att vi går mot en allt allvarigare situation där resurserna inte finns. Det är inte bara pengar som fattas utan även personal, lokaler, kunskap etc. Och detta under rådande högkonjunktur.

Förra årets gymnasieamnesti - som ger 9000 ensamkommande rätt att stanna i landet men inga resurser för sitt uppehåll - kan tyckas ansvarslös. Det är dock bara det senaste i en lång rad försök att lappa och laga på en i grunden felaktig politik. Ett avslag måste vara ett avslag. Invandringen måste vara reglerad. Även i praktiken. Så länge den inte är det kommer nya skaror att lockas till Sverige för ett bättre liv. Jordens fattiga och utsatta är närmast oändliga.

Den förda svenska politiken har inget med moral att göra. Moral förutsätter nämligen förnuft. Den svenska hållningen har varit att reagera med känslorna och strunta i konsekvenserna, för samhället såväl som för individerna. Vi har inte sett den fulla vidden av det än.

Håkan Boström
hakan.bostrom@gp.se